

DE KEIZERIN

Amilia beging een vergissing door Edith Mon recht in de Aogen te kijken. Dat was echt haar bedoeling niet geweest, ze was nooit van plan geweest haar blik van de vloer te halen, maar Edith had haar laten schrikken en ze keek op voor ze wist wat ze deed. Het hoofd van de keukenmeiden en kamermeisjes zou dat als ongehoorzaamheid beschouwen, een teken van opstandigheid binnen de hiërarchie van de keuken. Amilia had nooit eerder in Ediths ogen gekeken en nu ze dat deed, vroeg ze zich af of er wel een ziel achter schuilging. Als dat zo was, was die vast verschrompeld of dood, rottend als een appel die te laat geplukt was; dat zou meteen die lucht van haar verklaren. Edith rook altijd zuur en enigszins ranzig, zoals bedorven melk.

‘Dat is dan het zoveelste zilverstuk dat van je loon wordt ingehouden,’ sprak de vrouw onverbiddelijk. ‘D’r blijft niet zoveel van over, hè?’

Edith was fors en mollig en ze scheen geen nek van betekenis te hebben. Haar vierkante hoofd lag als een aambeeld op haar schouders. Amilia viel totaal bij haar in het niet. Ze was klein, met een peervormig figuur, een onopvallend gezichtje en lang, dof haar en zou compleet opgaan in de menigte. Ze zou niemand ook maar een seconde opvallen, want ze was niet knap of bijzonder genoeg om haar ook maar een tweede blik waardig te keuren. Helaas werkte die onzicht-

baarheid niet bij het hoofd van de dienstmeiden van het paleis, Edith Mon.

‘Ik heb hem niet gebroken...’ *Vergissing nummer twee*, dacht Amilia.

Een vlezige hand kwam met een klap op Amilia’s wang terecht, zodat haar oren begonnen te suizen en de tranen haar in de ogen sprongen. ‘Ga door,’ zei Edith met haar verleidelijkste stem en fluisterde: ‘Ga maar door met die leugens van je.’

Terwijl ze zich aan de gootsteen vastgreep om overeind te blijven, voelde Amilia hoe haar wang langzaam rood kleurde. Haar blik was nu gevestigd op Ediths hand en Amilia kromp ineem toen hij weer geheven werd. Grinnikend liet Edith haar dikke vingers door Amilia’s haar glijden.

‘Geen klitten,’ merkte Edith op. ‘Nou begrijp ik waar je je tijd aan besteedt, in plaats van aan je werk. Je hoopt zeker dat je in het oog springt bij de slagersjongen? Of misschien bij dat geile mannetje dat het hout brengt? Ik heb je wel met hem zien smoezen. Weet je wat ze zien als ze naar je kijken? Ze zien een lillijk spoelkeukenhitje, dat zien ze. Een stumper, een smerige sloerie, die naar soda en vet stinkt. Ze zouden hun geld liever uitgeven aan een hoer dan jou voor noppes krijgen. Je kan je tijd beter besteden aan je werk. Als je dat nou eindelijk eens deed, hoefde ik je niet zo vaak een pak voor je donder te geven.’

Amilia voelde hoe Edith haar haar om haar vuist wond, steeds strakker. ‘Je dacht toch niet dat ik je voor m’n eigen lol pijn deed?’ Ze trok aan haar haar en Amilia vertrok haar gezicht van pijn. ‘Maar zo leer je het tenminste.’ Edith trok nu zo hard aan Amilia’s haar, dat haar hoofd naar achteren getrokken werd en ze alleen het plafond nog kon zien. ‘Je bent een sloom, stom en spuuglelijk wicht. En daarom zit je nog steeds in de spoelkeuken. Zo kan ik van jou toch geen vrouw maken, laat staan een dienstmeid of een kamermeisje. Je zou me compleet voor me schut zetten, gesnopen?’

Amilia bleef zwijgen.

‘Ik zei: hebbie dat gesnopen?’

‘Ja.’

‘Zeg sorry omdat je een barst in dat bord hebt gemaakt.’

‘Het spijt me dat ik een barst in dat bord heb gemaakt.’

‘En het spijt je ook dat je erover gelogen hebt?’

‘Ja.’

Edith klopte ruw op Amilia's brandende wang. ‘Brave meid. Ik zet de kosten wel op de lat. En wat je straf betreft...’ Ze liet Amilia's haar los, trok de gootsteenborstel uit haar hand en woog hem schattend. Normaal gesproken gebruikte ze een riem; de borstel zou meer pijn doen. Edith zou haar naar de wasserij slepen, waar de grote kok het niet kon zien. De chef-kok mocht Amilia graag en hoewel Edith alle recht had haar meisjes discipline bij te brengen, wilde Ibis het niet in zijn keuken hebben. Amilia wachtte op de mollige hand die haar pols zou grijpen, maar in plaats daarvan streefde Edith Amilia's hoofd. ‘Wat een lang haar,’ zei ze ten slotte. ‘Dat haar zit je in de weg, hè? Daar komt het door. Daardoor ben je vaak met je gedachten ergens anders. Nou, ik weet wel iets om die problemen op te lossen. Je zal d'r maar wat knap uitzien als ik...’

Het werd opeens doodstil in de keuken. Cora, die aan één stuk door met de boterkarn in de weer was geweest, stopte midden in haar werk. De keukenhulpen hielden op met groentete hakken en zelfs Pieper, die hout opstapelde bij de fornuizen, bevroor. Amilia volgde hun blik naar de trap.

Een adellijke dame gekleed in wit fluweel en satijn schreed de trap af en kwam de stoom en stank van de keuken binnen. Priemende ogen en flinterdunne lippen staken af tegen het bleekgepoederde gelaat. De vrouw was lang en bleef kaarsrecht en trots staan, in tegenstelling tot Amilia die haar schouders had opgetrokken en haar hoofd gebogen hield. De vrouw liep door naar de kleine tafel tegen de muur, waar bakker Knobbel deeg aan het kneden was.

‘Ruim dit op,’ beval ze met een kort handgebaar, tegen niemand in het bijzonder. De bakker griste onmiddellijk zijn bakgerei en deeg bijeen in zijn schort en haastte zich weg. ‘Schoonmaken,’ ging de vrouw door.

Amilia voelde hoe de borstel weer in haar hand werd gedrukt en na een duw bereikte ze strompelend de tafel. Ze keek niet op en begon meteen het meel met grote halen van tafel te vegen. Pieper stond al naast haar met een emmer water en Vella kwam met een doek aangehold. Samen ruimden ze de rommel op terwijl de dame hen misprijzend bekeek.

‘Twee stoelen,’ blafte de vrouw en Pieper rende al om ze te pakken.

Niet wetend wat ze verder moest doen, bleef Amilia naar de dame kijken met de druipende borstel in haar hand. Toen de adellijke dame merkte hoe ze haar aanstaarde, sloeg Amilia snel de ogen neer en zag ze iets bewegen op de grond. Een grijs muisje zat stil onder de bakkerstafel, vrijwel onzichtbaar in de schaduw. Hij waagde het een kruimel brood te pakken en verdween door een spleet in de muur.

‘Wat een misselijkmakend wezen!’ hoorde ze de dame zeggen. Amilia dacht dat ze de muis bedoelde tot eraan toe werd gevoegd: ‘Je maakt een smerige plas op de vloer. Maak dat je wekomt.’

Voor ze naar haar gootsteen terugliep, deed Amilia een onhandige poging tot een knicks. Er volgde een stortvloed van bevelen uit de mond van de dame, allemaal even perfect geformuleerd. Vella, Cora en zelfs Edith begonnen de tafel te dekken alsof er een koninklijk banket zou gaan plaatsvinden. Vella drapeerde er een wit tafellaken overheen, Edith begon het zilveren bestek neer te leggen tot de dame haar wegjaagde en het nauwkeurig zelf deed. Kort daarop was de tafel elegant gedekt voor twee personen, compleet met een aantal bokalen en linnen servetten.

Amilia had geen idee wie hier zou komen eten. Niemand zou de tafel zo dekken voor de bedienden, en waarom zou een dame in de keuken eten?

‘Zo, en wat hebben we hier?’ Amilia hoorde de zware bekende stem van Ibis Dun. De oude scheepskok was een grote, brede man met felblauwe ogen en een schriël ringbaardje. De hele ochtend was hij met boeren in de omgeving in gesprek

geweest en zelfs dan droeg hij zijn eeuwige schort. Dat wikkelschort vol vetvlekken was zijn uniform, het teken van zijn beroep. Hij kwam de keuken in als een beer die terugkeert naar zijn hol en merkt dat er wat loos is. Toen hij de dame zag, bleef hij staan.

‘Mijn naam is vrouwe Constance,’ liet de dame hem weten. ‘Ik breng zo meteen keizerin Modina binnen. Als jij de kok bent, maak dan wat passends te eten.’ De dame zweeg met een kritische blik op de tafelschikking. Ze verschoof een paar onderdelen, draaide zich om en vertrok.

‘Leif, pak een mes om die lamsbout aan te snijden,’ riep Ibis. ‘Cora, haal de kaas. Vella, jij het brood. Pieper, leg die stapel hout eens netjes!’

‘De keizerin!’ riep Cora terwijl ze naar de voorraadkast rende.

‘Wat heeft die hier nou te zoeken?’ vroeg Leif. Hij klonk boos, alsof er een onwelkom, lanterfantend familielid langskwam en hij de heer van een landhuis was die werd lastiggevallen.

Amilia had wel van de keizerin gehoord, maar had haar nooit gezien, niet eens van een grote afstand. Net als vrijwel iedereen. Ze was een halfjaar eerder, tijdens het Winterfestival, in besloten kring gekroond, en sinds haar komst naar Aquesta was alles veranderd.

Koning Edelbert droeg geen kroon meer en hij moest worden aangesproken met ‘heer regent’ in plaats van met ‘uwe majesteit’. Hij was nog steeds heer en meester van het kasteel, alleen heette het nu het keizerlijk paleis. De andere regent, Saldur, had alle veranderingen doorgevoerd. Deze vroegere bisschop, die oorspronkelijk uit Melengar kwam, had zich hier gevestigd en hij had de architecten en bouwers dag en nacht aan de grote zaal en de troonzaal laten werken. Saldur had ook nieuwe regels uitgevaardigd waaraan alle bedienden zich maar te houden hadden.

De paleis staf mocht het terrein rond het gebouw niet meer verlaten, tenzij ze werden vergezeld door een van de nieuwe

gardisten, en alle uitgaande post werd gelezen en al dan niet goedgekeurd. Die laatste verordening was nauwelijks een punt, want maar een paar bedienden konden schrijven. De beperking om het paleis te verlaten vormde een groter probleem. Veel bedienden met een gezin in de stad of op het platteland rond het kasteel kozen ervoor ontslag te nemen, omdat het niet meer mogelijk was iedere nacht naar huis te gaan. Dege-
nen die wel bleven werken, hoorden nooit meer iets van hen. Regent Saldur had het kasteel met succes van de omringende wereld geïsoleerd, maar binnenin waren roddel en achterklap niet van de lucht. In gangetjes en nissen fluisterde iedereen erover dat het even gevaarlijk was om ontslag te nemen als om er stilletjes tussenuit te knijpen.

Het feit dat niemand de keizerin ooit te zien kreeg, was de basis voor een andere stroom geruchten. Iedereen wist dat ze de Erfgenaam was van de oorspronkelijke, legendarische keizer Novron, en daarom een nazaat van de god Maribor. Het bewijs daarvoor was dat zij als enige in staat was geweest het monster te verslaan dat tientallen van de beste ridders van Elan had afgeslacht. Dat ze voor die tijd een eenvoudig boerenmeisje uit een klein dorp was geweest, wees er bovendien op dat iedereen in de ogen van Maribor gelijk was. Naar verluidt had ze de status van een spiritueel wezen verworven, en alleen de regenten en haar persoonlijk assistente konden haar in haar goddelijke staat tegemoet treden.

Dat moet die edele vrouwe wel zijn, dacht Amilia. De dame met haar zure gezicht en perfecte taalgebruik was vast de persoonlijk assistente van de keizerin.

Binnen de kortste keren hadden ze de beste gerechten die voorhanden waren op het tafeltje uitgesteld. Knobbel, de bakker en Leif, de slager, kissebisten over de plek van de schotels, aangezien ze allebei hun gerecht in het midden wilden zetten. ‘Cora,’ zei Ibis, ‘zet jij je mooie kaas maar in het midden.’ Dat veroorzaakte een glimlach en een blos op het gezicht van de melkmeid en norske blikken van Leif en Knobbel.

Omdat ze maar een keukenhulpje was, ging Amilia weer

terug naar de spoelbak en haar vaat. Edith sprak opgewonden in de hoek naast de stapel eikenhouten vaatjes met de tapster en de meid die over de kannen ging, en al het keukenpersoneel streek hun uniform glad en liet hun vingers door hun haar glijden. Pieper was nog aan het vegen toen de dame weer verscheen en de trap afdaalde. Weer bleef iedereen als versteend staan, terwijl ze naar het tengere meisje staarden dat door de dame bij de pols werd vastgehouden.

‘Ga zitten,’ beval vrouwe Constance haar kortaf.

Iedereen liet zijn blik langs de vrouwen weer naar boven gaan, om de eerste glimp van de goddelijke koningin op te vangen. Twee wachters in volle wapenrusting namen hun positie in aan weerskanten van de tafel. Maar er verscheen niemand anders.

Waar blijft de keizerin?

‘Modina, ik zei: ga zitten!’ herhaalde vrouwe Constance. Geschokt keek Amilia naar de tafel.

Modina? Dit scharminkelige kind is de keizerin?

Het meisje scheen vrouwe Constance niet te horen en bleef gebogen staan met een wezenloze blik in de ogen. Ze moest een tiener zijn, maar ze zag er breekbaar en broodmager uit. Ze was ongetwijfeld ooit knap geweest, maar wat ervan over was, was niet om aan te zien. Haar gezichtje was krijtwit, haar huid haast doorzichtig en strakgetrokken, waardoor de botstructuur van de schedel eronder precies te zien was. Haar warrige, vaalblonde haar viel over haar gezicht. Ze droeg slechts een dun wit hemd, wat bijdroeg aan de spookachtige verschijning van het kind.

Vrouwe Constance zuchtte en dwong het meisje op een van de stoelen aan de bakkerstafel te gaan zitten. Als een marionet liet het meisje toe dat ze verplaatst werd. Ze zei niets en haar ogen waren leeg.

‘Leg je servet op deze manier op je schoot.’ Vrouwe Constance vouwde het zorgvuldig open en legde het linnen weloverwogen neer. Ze wachtte en keek dreigend naar de keizerin, die totaal van de wereld was. ‘Als keizerin mag je jezelf

nooit bedienen,' vervolgde vrouwe Constance. 'Je wacht gewoon tot de bedienden je bord volscheppen.' Ze keek geïrriteerd om zich heen toen haar ogen Amilia vonden. 'Jij daar... kom hier,' beval ze. 'Dien het eten van hare majesteit op.'

Amilia liet de afwasborstel in de gootsteen vallen en liep snel naar voren terwijl ze haar handen aan haar schort afveegde. Ze had geen ervaring met opdienen, maar ze zei maar niets. In plaats daarvan deed ze haar best zich te herinneren hoe Leif altijd het vlees sneed. Ze nam de tang en het mes en probeerde hem precies na te doen. Bij Leif leek het een fluitje van een cent, maar Amilia's vingers lieten haar in de steek en ze deed het zo klungelig dat ze maar een paar rafelige flinters lamsvlees op het bord van het meisje wist te leggen.

'Brood.' Vrouwe Constance sprak het woord striemend uit en Amilia sneed zo snel het lange, gevlochten brood aan dat ze zichzelf bijna verwondde.

'En nu eten.'

Heel even dacht Amilia dat dit het volgende bevel voor haar was en reikte naar voren. Gelukkig drong het op tijd tot haar door wat ze deed en ze bleef verder doodstil staan, twijfelend of ze weer naar haar afwas mocht gaan.

'Eten, zei ik!' Met half toegeknepen ogen keek de keizerlijke assistente het meisje aan, dat niets ziend naar de muur tegenover haar staarde.

'Eten, verdomme!' schreeuwde vrouwe Constance en iedereen in de keuken, ook Edith en Ibis, schrok ervan. Ze sloeg met haar vuist op tafel, waardoor de glazen omvielen en de messen tegen de borden sprongen. 'Eet!' krijste vrouwe Constance en ze sloeg het meisje in haar gezicht. Haar strak omhulde schedel ging heen en weer door de klap en kwam weer in het midden tot rust. Het meisje vertrok verder geen spier, ze bleef voor zich uit staren, maar nu naar een andere muur.

Buiten zichzelf van woede kwam de keizerlijke assistente overeind, waarbij haar stoel omviel. Ze nam een stuk vlees en probeerde het in de mond van het meisje te proppen.

'Wat is hier aan de hand?'

Vrouw Constance versteende toen ze die stem hoorde. Een oude man met wit haar daalde de trap af en kwam de keuken in. Zijn sierlijke purperen gewaad en zwarte mantel vielen zeer uit de toon in de hete, rommelige keuken. Amilia herkende regent Saldur onmiddellijk.

‘Wat ben je in ’s hemelsnaam...’ bracht Saldur uit terwijl hij de tafel naderde. Hij keek naar het meisje, toen naar het keukenpersoneel, en tot slot naar vrouw Constance, die het vlees al had laten vallen. ‘Hoe kom je erbij om haar hierheen te brengen?’

‘Ik... ik... dacht dat als...’

Om haar het zwijgen op te leggen stak Saldur een hand op, die hij langzaam tot een vuist balde. Hij klemde zijn kaken op elkaar en haalde diep adem door zijn scherpe haakneus. Toen richtte hij zijn blik weer op het bleke meisje. ‘Kijk nu toch. Het was de bedoeling dat je haar zou onderwijzen en zou trainen. Ze is er erger aan toe dan ooit!’

‘Ik... ik probeerde het, maar...’

‘Zwijg!’ beet de regent haar toe, nog steeds met gebalde vuist. Niemand in de keuken durfde te bewegen. Alleen het knappende vuur en het gepruttel van bouillon in een ketel waren te horen. ‘Als dit het resultaat is van een professional, kunnen we het net zo goed met een amateur proberen. Erger kan die het niet maken.’ De regent wees naar Amilia. ‘Jij daar! Gefeliciteerd, je bent nu de persoonlijk rijksassistente van de keizerin!’ Toen hij zich weer tot vrouw Constance wendde, zei hij: ‘En wat jou betreft: je diensten worden niet langer op prijs gesteld. Wachters, haal haar weg.’

Amilia zag hoe vrouw Constance wankelde. Haar onberispelijke houding verdween op slag terwijl ze achteruit strompelde en bijna struikelde over de omgevallen stoel. ‘Nee! Alstublieft, nee!’ riep ze uit, terwijl de paleiswacht haar bij de arm greep en haar weg begon te trekken. De andere wachter greep haar bij de andere arm, en terwijl ze worstelde en hysterisch smeekte, sleepten ze haar de trap op en de deur uit.

Amilia stond als aan de grond genageld, nog steeds met de

vleestang en het mes in de hand, en probeerde zich te herinneren hoe je ook weer ademhaalde. Toen het gegil van vrouwe Constance eenmaal was verstomd, wendde regent Saldur zich weer tot haar, met een rood gezicht, en de tanden zichtbaar tussen de getuite lippen. ‘Verpest het niet,’ siste hij voor hij zich omdraaide en de trap op liep, met zijn wijde mantel fladderend achter zich aan.

Amilia keek weer naar het magere meisje, dat al die tijd naar de muur was blijven staren.

Het mysterie waarom niemand de keizerin ooit had gezien, werd opgelost toen een gardist de meisjes naar Modina’s vertrekken bracht. Amilia verwachtte dat ze naar de oostelijke vleugel zouden gaan, waar de werkkamers van de regenten en de koninklijke verblijven zich bevonden. Tot haar verrassing bleef de wachter binnen het deel van het kasteel waar de bedienden werkten en bracht hij hen naar een wenteltrap tegenover de wasserij. Kamermeisjes gebruikten deze trap om naar de kamers boven hen te komen, maar nu leidde de soldaat hen de trap af.

Amilia durfde de wachter niets te vragen, want ze had het zwaard aan zijn zij gezien. Zijn donkere ogen lagen diep in zijn strakke gezicht en haar hoofd reikte maar net tot zijn kin. Eén hand van hem was even groot als twee van haar. Hij was niet een van de wachters die vrouwe Constance hadden meegenomen, maar Amilia begreep dat hij niet zou aarzelen als haar tijd gekomen was.

De lucht werd koeler en vochtiger naarmate ze verder de duisternis in gingen, die slechts door drie lantaarns aan de muur verdreven werd. Uit de laatste droop was omdat het glas aan de voorkant verdwenen was. Onder aan de trap stond een deur wijd open, die naar een gangetje leidde met meer deuren aan beide kanten. In een van de kamertjes ontdekte Amilia een aantal vaten en een rek met flessen die in stro waren ingepakt. Grote grendels zaten voor twee andere deuren, en een derde deur stond open. Erachter lag een kleine stenen cel, leeg